

Lee Su-Yeon

Telefonul ultimelor gânduri

Traducere din limba coreeană
și note de Ana Teodora Negrilă

Prolog

În vremea aceea, până și felinarele erau un lucru rar. În timpul zilei, zidul bătut de soare forma o pictură murală și dădea impresia unui loc foarte luminat. Dar asta se schimba la căderea nopții. După lăsarea întunericului, zidul părea o formă întunecată care aducea vag cu un animal sau un om, lucru care îți făcea pielea de găină. Ki-woo, care își creștea cei doi copii chiar în cartierul acela, era mereu îngrijorat din cauza fiicei lui, care îi ieșea în întâmpinare de fiecare dată când se întorcea de la lucru. Era o fată palidă de doar paisprezece ani și abia absolvise școala generală. O copilă care zâmbea larg atunci când îl vedea venind. Acesta era motivul pentru care Ki-woo se grăbea, ieșise mai târziu de la muncă decât de obicei.

— Tata!

Fata îl aștepta mereu în același loc. În cabina telefonică de pe o alee slab luminată – pentru a-i ajuta pe cei care o foloseau, fusese montat un felinar chiar deasupra acesteia. Zâmbetul fetei lucea călduros în lumina felinarului. Ki-woo s-a apropiat cu pas grăbit de ea. A îmbrățișat-o strâns, ca și cum i-ar fi fost frică să nu dispară din fața ochilor săi.

— Ji-an, ți-am spus să nu mă mai aștepți. Ce ne facem dacă te prinde noaptea singură pe-afară?

— Dacă te aștept aici, e-n regulă. Pot suna imediat dacă se întâmplă ceva.

— Chiar și așa. Așteaptă-mă acasă de acum înainte.

— Ți-am spus că nu-i nicio problemă.

Ki-woo rămăsese fără argumente în fața fetei, care îl privea senină. A luat-o de mână și au pornit spre casă. Cine știe cât așteptase în acea cabină telefonică? Când au ajuns, băiatul, care era deja acasă, i-a salutat calm, fără să arate vreo bucurie ieșită din comun. Tatăl i-a zâmbit. Spre deosebire de alți oameni, el își dăduse seama că zilele acelea banale erau cele mai prețioase. Avusese această revelație cu ceva timp în urmă în același loc, în timp ce trecea pe lângă standul cu mâncare din intersecție, cel din spatele clădirii de lângă cabina telefonică.

Nu trecuse mult de când divorțase și se mutase în acel cartier, iar Ki-woo mergea la fel de grăbit. Și atunci terminase munca mai devreme și voia să apuce să-și

despacheteze lucrurile. Așa cum îi era obiceiul, a sunat acasă. A răspuns Ji-hun.

— Unde e Ji-an?

— Nu a venit încă? Nu e cu tine?

Așa era băiatul. Poate semăna cu mama lui. Ji-hun nu era atent la ce se întâmpla în jur. Ji-an era sora mai mică. Fiind încă la gimnaziu, termina orele și ajungea prima acasă. Deși în acea zi ajunsese el primul, nu s-a întrebat nicio secundă de ce sora lui mai mică nu era deja acolo. Lui Ki-woo au început să-i tremure mâinile. Nici nu voia să se gândească la cât de gravă ar fi putut fi situația. Din moment ce erau mutați de curând, nu știa străzile prea bine și nici nu avea cum să-și dea seama pe unde i-ar fi trecut prin cap lui Ji-an să meargă sau pe unde s-ar fi putut rătăci. Se gândea inclusiv că ar fi putut fi răpită. Limitele la care putea ajunge frica asta erau greu de înțeles pentru cineva fără copii.

— Mă duc s-o caut pe Ji-an. Tu rămâi acasă, în caz că se-ntoarce.

— Bine...

Ki-woo intenționa să caute și în gaură de șarpe. În sufletul lui, ar fi vrut să oprească fiecare persoană pe lângă care trecea și s-o întrebe dacă nu cumva a văzut-o pe fetița sa. Dar oamenii nu păreau deloc interesați. A căutat-o cu disperare, până când umbra lui a început să se lungească. Oare ar fi trebuit să anunțe poliția? Dacă umbra lui ar fi fost înghițită de întuneric, nu ar mai fi avut nicio șansă s-o găsească pe Ji-an.

Chiar atunci i-a sunat telefonul. Număr necunoscut. Și-a luat inima în dinți și a răspuns.

— Tata...?

— Ji-an? Ji-an, tu ești?

— Tata...

— Unde ești? Ești cu cineva?

— Eu... Eu... În spatele standului cu mâncare, la cabina telefonică.

Cabina telefonică din spatele standului aflat la intersecție. Acolo era Ji-an. Ki-woo a început să alerge cu toată puterea spre locul acela. Soarele mai avea puțin și apunea, iar pictura murală începuse să fie învăluită într-o atmosferă stranie. Ki-woo nu închisese telefonul și vorbea încontinuu cu Ji-an.

— Totul e-n regulă. Sunt pe drum. Vin acum.

— Bine...

Când a ajuns la colțul unde era standul, a văzut cabina din mijlocul aleii care urca dealul. Înăuntru îl aștepta Ji-an. Ki-woo a alergat repede, cu ultimele puteri. Atât de repede, încât se întreba dacă a mai alergat vreodată așa în viața lui. A luat-o în brațe pe Ji-an și a verificat dacă era rănită. Îi venea să plângă și avea senzația că se întorsese dintr-o călătorie până la capătul lumii.

— Am terminat orele și mă duceam spre casă. Dar am uitat unde e casa, așa că m-am tot învărtit pe străduțe. Nu știam unde sunt... Tot mergând, am ajuns la cabina telefonică de aici și te-am sunat.

— Bine. Foarte bine, Ji-an.

Ki-woo a luat-o în brațe și a răsuflat ușurat. Cabina de unde sunase fata era la doar cinci minute distanță de casă. Asta însemna că a ajuns pe aproape, doar că nu știa locul exact unde trebuia să ajungă. Acum, odată ce s-a liniștit, a luat-o pe Ji-an de mână și a început să-i explice drumul spre casă, în detaliu.

— Vezi dealul acela? Când ajungi la el, numeri până la trei și o să vezi o alee. Te întorci către ea și numeri unu, doi, trei. Poți s-o faci, nu-i așa? Casa noastră e cea de lângă desenul albastru. Ții minte, nu?

— Da, da.

După aceea, chiar dacă s-a mai rătăcit din când în când, întotdeauna și-a adus aminte drumul de la cabina telefonică până acasă. Indiferent pe unde se pierdea, ajungea mereu în intersecție, la cabină, și, de acolo, acasă. Făcând mereu acest drum, nu l-a mai uitat niciodată. Oricât de întuneric ar fi fost, Ji-an, care locuise deja șase ani în acest cartier, chiar dacă ar fi vrut să se rătăcească pe undeva, nu mai putea – devenise orașul copilăriei ei.

Astfel, a trecut un an. Apoi încă unul. Și încă unul. Ji-an și-a așteptat mereu tatăl. Dacă ploua, intra în cabină și privea stropii care cădeau. Pic-pic-pic. Poc-poc-poc. Sunetul reconfortant al picăturilor îi plăcea lui Ji-an. Picătura căzută pe marginea cabinei scotea un sunet înalt, iar cea care cădea pe mijloc emitea unul mai jos. Contopirea sunetelor înalte cu cele joase forma muzica verii – așa îi spunea mereu lui Ji-hun.

În zilele de toamnă, când bătea vântul și se făceau grămăjoare de frunze, Ji-an alegea una și o punea deasupra telefonului. Era ca o scrisoare lăsată acolo pentru un străin. Deși nu a primit niciodată vreun răspuns, când se întorcea în cabină, frunza nu mai era acolo. Ji-an își imagina cine ar fi cel care a luat-o. Sigur trebuie să fi fost cineva căruia îi plăcea toamna, își zicea.

În zilele în care ninge, își păzea, înțepenită de frig, propriile urme lăsate în zăpadă. Zăpada care se aduna i le acoperea, dar ea, când se întorcea acasă, le călca din nou și le compara mărimea cu cea a urmelor tatălui ei. Mergând pe drum, se gândea la urmele acoperite de zăpadă care rămâneau îndărătul lor.

Următorul an era ultimul pe care Ji-an și-l aducea aminte. Ji-hun s-a angajat și a plecat în alt oraș. A plecat până și tatăl pe care îl aștepta. Chiar și așa, Ji-an a continuat să meargă la cabina telefonică. Indiferent dacă era zi sau noapte, dacă soarele răsărea sau apunea. Dacă era acolo, părea că tata avea să se întoarcă în orice moment. Pentru că mereu îl aștepta acolo. Chiar și când tatăl nu mai era, ploaia, frunzele și zăpada continuau să cadă. Și telefonul continua să sune. A împlinit douăzeci de ani. Intrată la facultate, Ji-an a părăsit, în sfârșit, cartierul de care era atât de atașată. Era prima oară în ultimii zece ani când se întorcea aici.

*

— Ji-an, chiar trebuia să alegi un local pe o stradă așa de îndepărtată? Am închiriat o mașină pentru

prima dată după mult timp, dar, pentru că nu am găsit loc de parcare, m-am tot învârtit pe aici. Știi cum îi spun oamenii locului ăstaia? Centrul de Investigații sau Centrul de Autopsie. Oricum ar fi, e un loc în care se caută motivul morții unei persoane. Eu o să-mi comand niște *jjajangmyeon*¹.

— Dar înțelegi și tu de ce l-am ales, nu-i așa, Sang-woo? E și aproape de stația Nareum. La banii mei, nu am avut de ales.

— Spune drept, Ji-an. Ai și un alt motiv pentru care ai ales locul ăsta, nu? Din câte văd, pare că te cunoști bine cu doamna de la standul cu mâncare.

— E cartierul în care am crescut.

Cu trei ani în urmă, înainte să deschidă Centrul de Autopsie Psihologică acolo, a căutat și alte locuri, dar fără prea mult noroc. Începea o afacere cu ajutor de la stat în timpul studiilor și, ocupată fiind cu pregătirea profesională, timpul liber devenise un concept străin pentru ea. Cel care o ajutase atunci era celălalt cofondator, Sang-woo.

La universitate, Sang-woo a urmat o dublă specializare, psihologie și administrarea afacerilor. Chiar dacă nu a fost vreo universitate foarte cunoscută și nici nu absolvise magna cum laude, comparativ cu oricine altcineva, Sang-woo stătea foarte bine la capitolul relații interumane.

1. Mâncare inspirată din bucătăria chinezească – tăieței cu sos de fasole neagră, carne și diverse legume.

Ji-an, care își făcea trainingul la Seoul, s-a întâlnit cu Sang-woo întâmplător, în timp ce-și făcea cercetarea pentru proiectul ei; era un studiu despre indicele de depresie în rândul tinerilor. Sang-woo se așezase lângă ea la petrecerea dată cu ocazia încheierii programului de cercetare, proiect care durase șase luni. Chiar și neavând vreo legătură cu proiectul, Sang-woo reușea să discute cu toată lumea, fără ca cineva să se simtă incomod. Până și pe Ji-an, care nu se înțelegea așa de bine cu străinii, a abordat-o direct. „Uite pe cineva de vârsta mea!” Ji-an, luată pe nepregătite, nu a refuzat discuția cu el și au devenit prieteni foarte repede. Chiar dacă era inițial nelămurită dacă Sang-woo o place sau nu, și-a dat seama destul de repede că, de fapt, așa era el – își trata prietenii cu mult patos. Când era pe cale să uite acea primă interacțiune, Sang-woo a sunat-o – și, uite așa, într-o bună zi a început și Ji-an să-l sune. Lucrând în același domeniu, au început să iasă ocazional la un pahar, după muncă, ca să se relaxeze după o zi stresantă. Cumva, Sang-woo a devenit primul prieten din viața de adult a lui Ji-an. Primul lucru concret cu care a ajutat-o a fost deschiderea Centrului de Autopsie Psihologică.

— Am un prieten în imobiliare care mi-a povestit despre câteva locuri bune. Am vorbit de data asta și despre tine. Se pare că proprietarii clădirilor sunt de acord.

Chiar atunci i-a atras atenția o adresă dintre cele pe care i le arătase Sang-woo. Era chiar în cartierul în care crescuse.

— Aici. Vreau neapărat să văd locul ăsta.

— Aici? Sunt locuri mai îngrijite decât ăsta. Mai uită-te prin ce ți-am adus.

— Nu, aici vreau.

— Dacă te-ai mai uita pu...

— Aici e bine.

Sang-woo se întreba de ce era Ji-an așa de încăpățânată, dar nu avea niciun motiv pentru care să o oprească. Deși puțin izolat față de zona comercială, era mai ieftin și mai spațios. Chiar și agentul imobiliar i-a lăudat decizia, spunând că era o ocazie rară.

Fără niciun pic de ezitare, Ji-an a mers să vadă locul, împreună cu agentul și cu Sang-woo. În fața standului de la intersecție, într-un loc puțin mai ferit, se afla o clădire cenușie. Se vedea din exterior cât de vechi era. Sang-woo a rămas perplex, dar Ji-an era de neoprit.

Etajul patru. Când au deschis ușa biroului, au văzut că interiorul era complet diferit. Fereastra imensă lumina încăperea, iar atmosfera era mult mai liniștită decât s-ar fi zis. Bătea lumina soarelui și, chiar dacă era începutul iernii, nu era foarte frig. Nu era absolut nimic acolo, astfel încât se simțea goliciunea locului, dar vopseaua albă de pe pereți dădea impresia de curățenie. Tavanul era mai înalt decât s-ar fi crezut de afară, așa că părea un spațiu deschis.

— O să fac un contract provizoriu.

În timp ce scria contractul, agentul imobiliar – de vârstă mijlocie, cu pielea mai închisă la culoare – a întrebat pe un ton vesel:

— Și ce spuneți că lucrați?

— Ah, deschid un Centru de Autopsie Psihologică. Plănuiesc să mă ocup chiar eu de el.

— Autopsie? a repetat agentul uimit. Dacă e vorba despre autopsie, înseamnă că aduceți aici cadavre? Eu i-am spus proprietarului că e un centru de consiliere psihologică...

— Ah... Noi nici nu avem treabă cu cadavrele. Pe scurt, analizăm și cercetăm motivele pentru care cineva s-a sinucis, oferind alinare familiilor îndoliate. Și încercăm să prevenim alte sinucideri.

— De aici și autopsia, să înțeleg.

Expresia prietenoasă a agentului pe care o avusese în timp ce le prezenta spațiul se răcise complet. Fața lui devenise crispată. În timp ce Ji-an încerca să-i explice cât mai calm posibil ce anume făcea ea, a semnat repede contractul, ca să fie sigură.

— Suntem un centru susținut de stat. Oferim sprijin familiei îndoliate și le oferim consiliere psihologică rudelor decedatului. În plus, facem o „autopsie” a familiei îndurerate, care să ajute la prevenirea suicidului. După ce plătesc avansul e gata, nu?

— Ah, da. Cinci milioane de woni.

— Uitați banii. Vă rog să-mi dați chitanța.

— Da... Da...

— Puteți să vă gândiți la el ca la un centru de evaluare psihologică. La Centrul de Autopsie mă refer.

La puțin timp după semnarea contractului, biroul a fost mobilat. Pentru Sang-woo, care făcuse rost de